

Витримка і підтримка

Олексій Шурко (зліва) з колегами

Ніхто з нас не знає своїх меж, доки доля не перевірить їх на міцність. От і працівники КП «Компанія «Вода Донбасу» жили, працювали, раділи і сумували – і не підозрювали про приховану в них до пори неймовірну силу духу. А потім прийшов 2014 рік і світ перевернувся.

Окупація ворогом частини східних областей, антитерористична операція – багато мешканців тамтешніх громад були змушені покинути рідні домівки. Звичні господарські зв'язки розірвалися. Комунальне підприємство, яке забезпечувало водою фактично весь Донбас, втратило частину інфраструктури, але продовжило підтримувати систему водопостачання та водовідведення на підконтрольній Україні території.

Відірване з кров'ю боліло. І ранам не судилось загоїтись. 2022 рік – новий злам, повномасштабна війна. Комусь – знов їхати, знов шукати прихистку. Комусь – продовжувати виконувати свою надважливу справу в умовах, коли кожен новий день – випробування, кожне виробниче завдання – подвиг.

Олексію Шурко випало бути учасником всіх цих страшних подій. В 2014 році він жив у Донецьку, працював на «Донецьк-спецсталі». З початком вторгнення переїхав до Слов'янську, де долучився до колективу «Славміськводоканалу». Маючи відповідну освіту та виробничий досвід, обіймав там керівні пости. У 2021-му перейшов у КП «Компанія «Вода Донбасу».

Саме тут вперше зіткнувся з Профспілкою металургів і гірників України. Голова ПО ПМГУ підприємства Ольга Тихонова розповідає:

– Спочатку Олексій Родіонович поставився до нас дуже скептично, навіть певні конфлікти виникали. Він не розумів, навіть потрібна Профспілка, не вважав її роботу важливою. Та невдовзі все змінилося.

Спільна біда зближує. Те, що відбувалося з підприємством і колективом після лютого 2022 року, потрібно було якось пережити. Ми тримались гуртом. Профком намагався максимально підтримувати людей – матеріально, організаційно, психологічно.

Кожен день перебуваючи в такій атмосфері, хочеш не хочеш – а проймешся. От і Шурко став якось м'якше, і врешті ми знайшли контакт. Він почав цікавитися нашими справами, допомагати, вступив до лав Профспілки. Зокрема, долучився до організації цьогорічних урочистостей з нагоди професійних свят – Всесвітнього дня водних ресурсів та Дня працівників житлово-комунального господарства. Як головний інженер підприємства разом із генеральним директором Ігорем Новаком вручав нагороди, щиро та сердечно дякував працівникам за їхню сумлінну роботу.

У певний момент я спіймала себе на думці, що і моє особисте ставлення до нього тепер інше: більше розуміння і тепла. Тож новина про те, що Шурко у лікарні з важкими травмами стала для мене шоком. Дорогою на робочу нараду його автівка потрапила під ворожий обстріл. Звісно, головне, що живий. Лікарі в Харкові роблять все можливе, дають обережні позитивні прогнози.

Працюючи там, де іде війна, ми не те щоб звикли, але стерпілися з її проявами: цілодобовими звуками пострілів та вибухів, зруйнованими будівлями, сітками над дорогами, постійним відчуттям небезпеки... Та усвідомлення крихкості людського життя все одно кожен раз б'є у саме серце. Я не хочу більше нікого втрачати! Хочу, щоб всі спілчани нашої первинної організації, всі члени ПМГУ залишалися живими і здоровими, щоб Олексій Родіонович одужав і повернувся в наш колектив – у нас попереду ще багато роботи з відновлення системи водопостачання Донецької області.

Р.С.: На жаль, ані найбільше бажання, ані найщиріша молитва не здатні втримати життя, яке спливає. Щойно завершивши підготовку матеріалу, ми дізналися, що серце О.Шурка зупинилося. Та все одно вирішили опублікувати цей текст – щоб не тільки товариші у профспілковій організації, а й усі наші читачі згадали Олексія Родіоновича добрим словом. Світла пам'ять хорошій людині.